

føre til, at man gjorde Uret mod mange her i Landet. Jeg skal nævne ganske enkelt; jeg skal nævne Enken efter afdøde Hostrup. Mange af hans Skuespil spilles endnu trindt om i vort Land til Glæde for Befolkningen, og de give god Indtægt for dem, der spille dem. Hvis disse Bestemmelser, som her foreslaas af de ærede Medlemmer, blive vedtagne, vilde Hostrups efterladte ingenting kunne faa, og de vilde miste en rimelig Indtægt, som de nu have. Forfatteren Henrik Hertz døde som bekendt i 1870, altsaa for 32 Aar siden; ogsaa flere af hans bedste Stykker spilles endnu. De ere skrevne for over 50 Aar siden, og hans efterladte vilde heller ikke have nogen Ret, saa snart disse Bestemmelser bleve vedtagne. Nævner jeg en anden Forfatter, nemlig Grundtvig, saa døde han ogsaa i 70erne, og hans efterladte have efter den bestaaende Lovgivning endnu en Ret. Mange af hans Skrifter ere dog skrevne saa tidlig som i 1808, altsaa for henved 100 Aar siden. Saa snart disse Bestemmelser, som der her nu foreslaas, bleve vedtagne, vilde hans efterladte miste en Indtægt.

Nu kunde der siges: Ja, men vi maa se paa, hvad der er tjenligt for Samfundet, og er der nogen privat Person, der ved de Bestemmelser, vi foreslaa, miste en Indtægt, maatte man henvise dem til Godtgørelse paa Finansloven. Dertil vil jeg sige, at det er jo let nok ved Behandlingen af et Lovforslag at henvise til Finansloven, men det er ikke altid saa let at faa de Penge paa Finansloven, som man ønsker til disse Formaal, og jeg er ikke vis paa, at man i alle Tilfælde med Lethed vilde faa dem. Jeg er derfor i Almindelighed ikke saa glad ved Bestemmelser, som slette Rettigheder for Folk og henvise dem i al Almindelighed til Finansloven, thi det er slet ikke saa sikkert, hvor vidt man der kan komme. Jeg maa maaske i denne Forbindelse bemærke, at naar man i Gaar vedtog en Bestemmelse om, at uden videre alle Mulkter til Politikassen skulde gaa ind i Statskassen, saa jeg slet ikke med Glæde, at man samtidig med en saadan Bestemmelse slettede en hel Mængde Bidrag til Godgørehedsanstalter, som f. Eks. mange af vore Børnehjem, der have faaet mange Tusinde Kr. ind ad denne Vej. Det sletter man uden videre med et Pennestrøg og henviser de paa-gældende til Finansloven. Men naar jeg kommer til Finansudvalget, som jeg for

øvrigt ingen Grund har til at klage over, er jeg sikker paa, at Finansudvalget paa ingen Maade er saa begejstret, naar jeg stiller Forslag om 50,000 Kr. til forskellige Formaal. Derfor i al Almindelighed at henvise til Finansloven, tiltaler mig ikke meget. Jeg maatte foretrække, at man fik Bestemmelsen afgjort ganske med det samme, og det gør man ikke. Derfor maa jeg i enhver Henseende modsætte mig disse Ændringsforslag og opfordre det høje Ting til at stemme derimod.

Endelig kommer jeg til det sidste Ændringsforslag til § 27, som 3 ærede Medlemmer med det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Bing) i Spidsen have stillet angaaende Bestillerens Rettigheder. Det ærede Medlem udtalte sig ved 1ste Behandling om Sagen, men hans Ændringsforslag her gaar ganske vist ikke i den Retning, helt ud som han udtalte sig den Gang, thi da udtalte det ærede Medlem sig, saa vidt jeg erindrer, for at give Bestilleren en indskrænket Ret, men her er han ganske sat ud at Spillet. Hvis det ærede Medlem havde holdt sig til den indskrænkede Ret og givet Bestilleren 10—15 Aar — ja, jeg vilde nu hellere have foretrukket 20 Aar —, vilde jeg bedre kunne have fulgt ham. Nu siger det ærede Medlem: Tidligere har man ikke taget Bestilleren med i Lovforslaget, men alene den portrætterede. (*Benson*: Det er det omvendte!) Ja, men det er nu i denne Forbindelse i det mindste lige meget, idet man da kun har forudsat, at den portrætterede var Bestillerens alene, men her møder nu en Person i Lovforslaget, som det ærede Medlem har bemærket, ja, han møder i Lovforslaget, fordi han ogsaa møder i Livet. Det er nemlig ikke altid, at den portrætterede alene er Bestilleren, det kan ogsaa være andre end Bestilleren. Nu siger det ærede Medlem: en Mand, der bestiller et Landskabsmaleri, faar ikke udelukkende Ret til Maleriet; dér beholder Kunstneren sin Ret. Og hvorfor skal det samme ikke være gældende for Portrætter og Portrætbuster? Jeg synes nu nok, at der ikke er saa ganske ringe Forskel. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem kan nævne Eksempler, hvor der kunde være noget, der talte for, at Bestilleren ikke havde en saadan Ret, men jeg kan ogsaa nævne Eksempler, hvor der er meget, der taler for, at Bestilleren faar en saadan Ret, nemlig i private Forhold, i Familieforhold. Om jeg stod i det Tilfælde, at et af mine Børn var afgaaet ved Døden,